

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členov senátu JUDr. Juraja Semana, JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Margity Fridovej a JUDr. Jany Zemaníkovej, v právnej veci navrhovateľa **Slovenská republika – Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, B.**, vo veci Daňového úradu K., proti dlžníkovi **B., a. s., K.**, o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7 K 186/2005, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2006 č. k. 2 Obo 283/06-13, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 17. októbra 2006 č. k. 7 K 186/05-6 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2006 č. k. 2 Obo 283/06-13 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach uznesením zo 17.10.2006 č. k. 7 K 186/05-6 zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že navrhovateľ sa návrhom podaným na súd 22.11.2005 domáha vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka pre nezaplatenie sumy 1 377 076 Sk z titulu neuhradenia daní. Podľa ust. § 70e zákona č. 520/2005 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon o konkurze a vyrovnaní, účinného od 15. decembra 2005, navrhovateľ mal preukázať pohľadávku ním uvedeného ďalšieho veriteľa tým spôsobom, že jeho pohľadávka mala byť uznaná dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka alebo právoplatným rozhodnutím súdu, alebo iného orgánu. Takýmto spôsobom pohľadávku ďalšieho veriteľa nedoložil. Z uvedeného dôvodu poukazom na ust. § 70e ods. 5 ZKV konanie zastavil.

Na odvolanie navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, vec prejednal a rozhodol uznesením z 28.11.2006 č. k. 2 Obo 283/05-13 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 70e ods. 4, 5, 6 zákona č. 520/2005 Z.z., účinného od 15.12.2005 a na skutočnosť, že navrhovateľ v návrhu na vyhlásenie konkurzu ako ďalšieho veriteľa uviedol S., pobočku P. Podaním z 18.1.2006 oznámil súdu ďalšieho veriteľa, a to C., a. s. a doložil aj platobný rozkaz. Nepreukázal v návrhu na vyhlásenie konkurzu označeného veriteľa S., pobočka P. Dospel k záveru, že aj keby bol doklad, ktorý odvolateľ k oznámeniu pripojil preukázateľným dokladom o pohľadávke, nie je ho možné akceptovať ako preukázanie pohľadávky ďalšieho veriteľa. Z uvedených dôvodov rozhodnutie daňového úradu nebolo doložené v origináli a ani opatrené doložkou overenia totožnosti listiny s originálom, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľa dovolanie. Žiadal zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že spolu s návrhom na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka predložil vo fotokópii od S., pobočky P. „Odpoveď na Vašu žiadosť“, ktorou mu oznamuje, že spoločnosť B., a. s., IČO: X, je dlžníkom S., pobočka P., pričom v čase podania návrhu ZKV nevyžadoval preukázanie pohľadávky ďalšieho veriteľa tak, ako to vyžadoval zákon č. 520/2005 Z.z. Navrhovateľ podaním, ktoré došlo súdu 23.1.2006, na preukázanie pohľadávky zaslal platobný rozkaz, vydaný Okresným súdom Kežmarok 9.2.2000,

sp. zn. 1 Rob 18/00, ktorý nadobudol právoplatnosť 7.3.2000 a podľa ktorého dlžník B., a. s., bol povinný zaplatiť spoločnosti C., a. s., 159 212,40 Sk. Odvolací súd na tento dôkaz neprihliadol, hoci navrhovateľ ním splnil podmienku vyžadovanú ust. § 70e ods. 4 zák. č. 520/2005 Z.z. Ďalej uviedol, že ak mal súd prvého stupňa pochybnosti o pravosti predložených listín, mal vyzvať navrhovateľa, aby predložil originály svojich právoplatných platobných výmerov, prípadne mal dať dotaz na S., pobočku P..

Dlžník sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania, dovolanie prejednal a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dovolanie je v celom rozsahu dôvodné.

Podľa ust. § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, a to v znení k 15.12.2005 (ďalej len ZKV), pohľadávka veriteľa na účely odsekov 4 a 5 sa považuje za preukázanú, ak je uznaná dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka, alebo doložená právoplatným rozhodnutím súdu, alebo iného orgánu.

V prejednávanej veci navrhovateľ doložil svoju pohľadávku voči dlžníkovi platobnými výmermi, vydanými podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Podľa § 30 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, doručené rozhodnutie, proti ktorému nemožno uplatniť riadny opravný prostriedok, je právoplatné. Podľa § 101 tohto zákona na daňové konanie sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní.

Navrhovateľ pohľadávky voči dlžníkovi doložil svojimi vlastnými rozhodnutiami s riadne vyznačenou právoplatnosťou. Rozhodnutia nedoložil v origináloch, ale v kópiách. Ďalej doložil list S., pobočky P., zo 4.11.2005, v ktorom S. uviedla, že B., a. s., K., IČO: X, je jej dlžníkom a pripája sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Vzhľadom na to, že ustanovenie § 70e ods. 6 ZKV a ani iné ustanovenie tohto zákona neuvádza, akým spôsobom má veriteľ doložiť existenciu právoplatného rozhodnutia, tak zákon umožňuje veriteľovi doložiť existenciu právoplatného rozhodnutia aj iným spôsobom, ako predložením originálu. Podľa názoru dovolacieho súdu ust. § 70e ods. 6 ZKV doloženie originálu rozhodnutia nevyžaduje a konkurzný súd v zmysle ust. § 66e ZKV otázku preukázania existencie právoplatného rozhodnutia posudzuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade veriteľom predložený platobný výmer je potrebné považovať za verejnú listinu, ktorú daňový úrad vydal v medziach svojej právomoci, preto je súd povinný vychádzať z listiny, ak nie je preukázaný opak. Pokiaľ ide o ďalšieho veriteľa označeného v návrhu na vyhlásenie konkurzu, a to S., pobočku P., ušlo pozornosti súdu prvého stupňa, ako aj odvolaciemu súdu, že tento ďalší veriteľ okrem skutočnosti, že je veriteľom dlžníka B., a. s., K., uviedol aj, že sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu pripája. Nakoľko tento prejav vôle S. adresovala Daňovému úradu K. pre potreby konkurzného konania, ide o nejasný úkon, preto bolo povinnosťou súdu vyzvať S., aby toto podanie vysvetlila, prípadne doplnila v súlade s príslušnými ustanoveniami ZKV. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd tým, že sa dostatočne nezaoberali dôkazmi, ktoré k návrhu pripojil navrhovateľ a konanie zastavili, účastníkovi odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ide o také závažné procesné pochybenie, ktoré má za následok zrušenie uznesení súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu (§ 243b ods. 1, 2 O.s.p.) a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pričom právny názor dovolacieho súdu je pre súd nižšieho stupňa záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 28. novembra 2007

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu